

Del 1

Hasse - Hömmönö

Hasse läppjade på kaffet och tittade ut genom fönstret. Snön gnistrade. Spårvagn 11 stävade fram där utanför. Marken skälvde.

"Jag skall ge ut en bok."

Stefan glodde på honom.

"Jaha."

"Den skall heta Hummönö eller Hömmönö."

Stefan viftade med kaffeskeden mot Hasse, tvekade, sneglade inåt lokalen och lät den falla ner i koppen. Den lilla kaffebaren andades aktivitet, brownies och briocher. Ganska mycket folk. Dock fullsatt vid 25 själar.

"Och va fan betyder det?"

"Ingenting," sa Hasse. Det var något självklart över hans svar.

"Vad ska den handla om?"

"...nja..ingenting," sa Hasse.

Stefan blängde.

"Vaddå ingenting?"

"Det är bara som så att jag skall ge ut en bok om ingenting."

Stefan suckade och tittade ut. Stadens puls, tiggare, jobbare, flanörer.

"Ok, hur många ord, sidor?"

Hasse tittade ner i latten. Flyttade koppen en handsbredd.

"Tja, behövs inga ord... en sida kanske?"

Stefan blängde ännu mer. Läpparna smalnade.

"Man kan inte skriva en bok om ingenting med bara en sida Hasse."

Hasses ena mungipa rörde på sig. En liten ljusglimt tändes och dröjde kvar.

"Jo, jag skulle vilja det. Böcker måste väl inte avhandla någonting. Det finns inga lagar om det, liksom."

Han tittade ut igen. Ögnade igenom den spegelvända texten i fönstret. Sirligt, tyckte han.

"Helt djävla sjukt!" sa Stefan.

"Tydligt imbecillt, är ett bättre språk," sa Hasse och lät blicken kort falla på Stefan för att sedan vandra ut igen. Det jämna mumlet från kafeèts besökare, mjölksteamern, musiken, klirr i koppar var behaglig.

"Va?" sa Stefan och glodde.

"Inget," sa Hasse.

"Jag ska fylla på kaffet. Du får inget. Du kan sitta och skämmas... eller hämta själv." sa Stefan indignerat, gled av stolen och klämtade bestämt iväg till disken.

Hasse satt kvar. Med ena benet över det andra, händerna knäppta i knät och tittade lugnt ut. Stoiskt på något vis.

Stefan kom tillbaks, lutade sig först fram en smula. Sedan tillbaka med ryggen mot stolsryggen. Suckade.

"Ok, erkänn att det är märkligt. Du skulle inte gå in i en bokhandel, få syn på en bok, med inga sidor, kanske en, som inte handlade om något och sedan köpa den, väl?" sa Stefan

"Vet inte..?"

Stefan fnös.

"Jag menar, förmodligen inte."

"Just det!" triumferade Stefan.

"En novell då, eller ett häfte?" sa Hasse.

"Ge dig, ett häfte!?" sa Stefan och lutade sig fram. Blicken for över Hasses ansikte som om den försökte hitta något där.

"Novell." sa Hasse.

"Hjälper väl fan inte med en novell om den inte handlar om något? Hasse du måste ju mena något med den här grejen. Du måste väl vilja ha sagt något?"

"Inte på det viset..."

Ett bisarrt ljud kom ifrån Stefan.

"På vilket djävla vis då?"

"Man måste väl inte säga något hela tiden, måste väl inte mena något, betyda något, propsa...man kan väl bara få komma med ingenting. Ett inget. Ett tomhetens väsen. Ett manifest om att inget, är ok."

"Du e sjuk. Nej det kan man inte. Du vet det också. Den måste vara om något."

"Den heter ju i alla fall något. Hömmönö."

Stefan skruvade sig lite, tittade bort mot grannbordet och satte sig lite mer tillrätta.

"Eller Hummönö."

"Mmm." sa Hasse.

"Går inte." sa Stefan och tittade förstrött i koppen.

"Ok, jag skriver ner vårt samtal."

"Vilket samtal?" Stefan tittade förvånat upp.

"Det här."

"Det här." härmade Stefan föraktfullt. "Det här är inget samtal. Det här är sinnessjukdom... vi snackar inte... eller det är ju absurt."

Han tittade uppfordrande på Hasse. Båda händerna på bordsskivan som för att hindra den från att lyfta.

"Det skulle vara en bok om ingenting. Samtalet passar. Jag har inget att säga. Perfekt." sa Hasse.

"Ja djävlar." sa Stefan och släppte greppet om bordet. Men han tittade uppmärksamt på Hasse.

"Är du full?"

"Nä."

"Pårökt?"

"Nej."

Stefan lutade sig tillbaks. Bägge två tittade ut på 11:ans spårvagn som stänkade förbi utanför igen. Brum, gnissel, dunk, lät det.

"Är du färdig? Med kaffet?"

"Mmm."

"Ok, vi sticker." sa Stefan.

"Vi kan dra en badminton." sa Hasse.

"Jag kan köra upp ett badmintonrack i röven på dig."

Bägge två flinade. Traskade med axlar uppdragna, huvuden i mössor, händer i fickor ut från kafèet.
Det var gnister och knaster och solsken utanför. Det ångade ur munnar.

"Ja, låt oss ta en runda."

En ny spårvagn körde förbi, manglandes beläggningen med ett dovt mullrande och gnissel. Hömmönö,
hömmönö, gneeeek, lät det.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren hansensson med Poeter.se id #41760 innehar upphovsrätten